

A Győri Ítéltábla a Dr. Lakatos Viktor Ügyvéd Iroda által képviselt **felperesnek** a Dr. Várhelyi Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen - melyben perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a jogtanácsos által képviselt beavatkozó beavatkozott - személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2014. május 14. napján meghozott 20.P.21.019/2013/27. számú ítélete ellen az alperes által 28. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperesnek az állam javára 146.400 (Egyszáznegyvenhatezer-négyszáz) Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésében történő marasztalását.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 146.400 (Egyszáznegyvenhatezer-négyszáz) Ft feljegyzett kereseti és 160.000 (Egyszázhatvanezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül mindkét fokú eljárás perköltségeként összesen 180.000 (Egyszáznyolcvanezer) Ft-ot.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.000.000 Ft-ot és annak 2010. augusztus 10. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint bruttó 570.100 Ft

ügyvédi munkadíjat, valamint 18.365 Ft készkiadást perköltségként. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az állam javára 146.400 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes és az "A" Szakközépiskola Szakiskola és Kollégium között 2002. október 21. napján határozatlan időtartamra szóló közalkalmazotti jogviszony jött létre. A munkáltatói feladatokat 2010. augusztus 1. napjától kezdődően a "B" Szakképzőiskola és Kollégium látta el. A felperes munkáltatójának fenntartója 2011. július 1. napjától kezdődően ... Város Önkormányzata volt. A képviselőtestület 15/2011. (VI.29.) önkormányzati rendelete módosította a 2011. évi költségvetést azzal együtt, hogy a felperes munkáltatójánál létszám előirányzatok szűnnek meg. A felperesi munkáltató a felperes munkaviszonyát 2011. július 11. napján kelt intézkedésével rendes felmentéssel megszüntette, utalva az önkormányzati rendelettel elrendelt létszámcsökkentésre. A felmentését a felperes 2011. július 11. napján vette át. A felperes felmentésével egyidejűleg több más személy közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetésére is sor került rendes felmentéssel. A további közalkalmazottak a szintén 2011. július 11. napján kelt rendes felmentésüket csak a következő napon, tehát 2011. július 12. napján vették át.

A felperes és hat - ugyancsak felmentett - kollégája az alperesi ügyvédi irodát kereste fel, ahol "C" ügyvéd és "D" ügyvédjelölt azt a tájékoztatást adta, hogy a felmentett közalkalmazottak adják át a felmentéssel kapcsolatos és egyéb releváns irataikat és azok átvizsgálása után dönt az alperes arról, hogy tudja-e vállalni az ügyvédi megbízást.

Az iratok átvizsgálását követően a keresetlevélnek a munkaügyi bírósághoz való benyújtására nyitva álló határidő utolsó napján került sor az ügyvédi megbízás aláírására, az ügyvédi meghatalmazás elfogadására. Az aláírásakor - "C" szabadságára és "E" betegségére tekintettel - csak az ügyvédjelölt volt jelen, ügyvédi tényvázlat nem készült. A felperes és társai a meghatalmazás aláírásakor, de már előtte is tájékoztatták az alperest arról, hogy a felperes esetében a perindítási határidő a többiekhez képest egy nappal korábban jár le.

A keresetleveleket az ügyvédjelölt készítette el, azokat "E" aláírta, majd "D" - a felperes részére adott tájékoztatástól eltérően - nem személyesen vitte be a bíróságra, hanem postai úton továbbította. A felperes volt munkatársa "F" 2010. augusztus 10-én telefonon felhívta "D"-t, hogy figyelmeztesse, a felperes részére nyitva álló keresetindítási határidő e napon lejár. Ennek ellenére a felperesi keresetlevél postára adására csak 2010. (helyesen: 2011.)

augusztus 11-én került sor annak köszönhetően, hogy az ügyvédjelölt a határidőt rosszul számolta ki. A keresetlevél benyújtásával egyidejűleg igazolási kérelem nem került előterjesztésre a munkaügyi bírósághoz.

A Veszprémi Munkaügyi Bíróság a 2011. október 28. napján kelt 2.M.314/2011/6. számú végzésével a felperes által a munkáltatóval szemben indított pert megszüntette. A végzés indokolásában megállapította, hogy a felperes a keresetlevelet elkésetten adta postára és igazolási kérelmet sem terjesztett elő. A permegszüntető végzéssel szemben az alperes 2011. november 23. napján fellebbezést terjesztett elő arra hivatkozva, hogy a keresetlevél határidőben történő benyújtása az alperes ügyvédjének betegsége miatt maradt el. A Veszprémi Munkaügyi Bíróság a fellebbezést igazolási kérelemnek tekintette, s azt a 2011. november 30. napján kelt 10. sorszám alatti végzésével elutasította figyelemmel arra, hogy az igazolási kérelem előterjesztésére az objektív három hónapos határidő elteltét követően került sor. Az igazolási kérelmet elutasító végzéssel szemben a felperes - már jogi képviselő nélkül eljárva - élt fellebbezéssel. A fellebbezést a Veszprémi Munkaügyi Bíróság a 2012. január 26. napján meghozott 2.M.311/2012/14. sorszámú végzésével hivatalból elutasította mert az a fellebbezési határidő utolsó napját követően került postára adásra.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a munkaügyi bíróság előtti peres eljárás alatt nem tett eleget a felperes irányában fennálló tájékoztatási kötelezettségének. Nem közölte a felperessel sem a permegszüntetés tényét, sem azt, hogy az igazolási kérelmet a bíróság elutasította. A felperes mindezekről a munkaügyi bíróság lajstromirodájától kapott tájékoztatást. Az alperes részéről "D" kifejezetten valótlan tájékoztatás adott a felperesnek arról, hogy igazolási kérelmet terjesztett elő, az alperes a felperes megkereséseire nem reagált, a telefont nem vette fel.

A törvényszék megállapította, hogy az alperes felelősségbiztosítója az alperesi beavatkozó, a felperes részére 500.000 Ft nem vagyoni kárt és 60.000 Ft vagyoni kárt ismert el. A ... Megyei Területi Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa az alperes ügyvédjét "E"-t a felperes megbízásával kapcsolatos fegyelmi vétségekre tekintettel 50.000 Ft pénzbírsággal sújtotta.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a munkaügyi jogvita következtében a felperes életvitele elnehezült. A házassága már korábban megromlott, a férjével való kapcsolatát azonban tovább rontotta az a tény, hogy házastársa álláspontja szerint a felperes hibája vezetett oda, hogy nem megfelelő jogi képviselőt választva elesett a jogérvényesítés lehetőségétől. A felperesnél

kialakult hátrányos személyi körülményeket tovább rontotta az alperesnek a munkaügyi jogvitával kapcsolatos negligens magatartása.

A törvényszék megállapította, hogy a felperes közalkalmazott kollegái által indított perek a munkáltató által előterjesztett felülvizsgálati kérelmek eredményeként a felperesekre kedvezőtlenül zárultak.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a perrel érintett időszakban hatályos Alkotmány (1949. évi XX. törvény) 57. § /1/ és /5/ bekezdései alapján a személyiségi jogok közé tartozik a bírósághoz fordulás joga, illetőleg a jogorvoslathoz való jog. A perben egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes az alperes mulasztása miatt nem tudta a bírósághoz fordulás jogát érvényesíteni, s a keresetlevél elkésztett benyújtását meghaladóan az alperes a felperest e jogosultságában azzal is akadályozta, hogy szubjektív határidőben igazolási kérelmet nem terjesztett elő.

A felperest ért hátrányok, a felperest megillető nem vagyoni kárpótlás körén belül mérlegelési körébe vonta azt a tényt, hogy az alperes több magatartása is megsértette a felperes személyiségi jogát (nevezetesen a keresetindítási határidő elmulasztása, illetőleg az igazolási kérelem benyújtására rendelkezésre álló határidő elmulasztása). Értékelte, hogy az alperes tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget a felperes irányába, illetőleg kifejezetten valótlan tartalmú tájékoztatást adott az igazolási kérelem benyújtását illetően. Mindezen körülményekre figyelemmel a felperest megillető nem vagyoni kárpótlás összegét 2.500.000 Ft-ban találta megállapíthatónak, s ebben elszámolva az alperesi beavatkozó által teljesített 500.000 Ft-ot, az alperest 2.000.000 Ft, s ezen összeg után a jogsértés bekövetkeztétől, vagyis a felperesnek a bírósági úthoz való fordulás jogának elvesztésétől számított időponttól járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. A perköltségről a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján határozott, az ügyvédi munkadíjat és költségeket a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § a./ és b./ pontjai alapján állapította meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a felperesi kereseti kérelem elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és a törvényszék új határozat hozatalára kötelezését kérte. Helybenhagyás esetén indítványozta, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíjat jelentősen mérsékelje.

Arra hivatkozott, hogy a törvényszék a felperes keresetének alapját képező körülményeket nagyobb részben helyesen állapította meg, nem rögzítette

azonban, hogy a felperes személyhez fűződő jogainak megsértése körében olyan körülményekre is hivatkozott - nevezetesen, a felperes munkaviszonyának megszüntetéséhez vezető képviselőtestületi határozatra, az ...i Polgármester sajtónyilatkozatára - amelyek az alperes „hatókörén” kívül estek. Hangsúlyozta, hogy a munkaügyi per esetlegesen elvezethetett volna a felperes közalkalmazotti jogviszonyának helyreállításához, vagy megfelelő vagyoni elégtételhez, nem változtatott volna azonban azon a tényen, hogy a felperes munkaviszonyát a munkáltató megszüntette, márpedig a felperes számára a legnagyobb érdeksérelmet éppen ez az intézkedés okozta. Sérelmezte, hogy a törvényszék ítéletében nem tért ki azokra az eseti döntésekre, melyek szerint a jogorvoslati jogtól való megfosztás nem alapozza meg a személyiségi jogsértésre alapított nem vagyoni kárpótlás iránti igényt (BH. 2000. 440., BDT. 2008. 1836.). Álláspontja szerint az ügyvédjelölt nem vitatott mulasztása nem eredményezett személyiségi jogsértést, az szerződésszegésként értékelendő, s a megbízási szerződés lehetetlenülésével összefüggésben a felperes vagyoni kára megtérült. A nem vagyoni kárpótlás alapjául szolgáló hátrányokat a felperes nem bizonyította. A felperes által indított munkaügyi per vélelmezett eredménye a nem vagyoni kárpótlás körén belül a mérlegelés körébe nem vonható. Az a körülmény, hogy a felperes kollegáinak pere az első- és másodfokú eljárásban, illetőleg a felülvizsgálati eljárás eredményeként más-más eredménnyel zárult, önmagában is bizonytalanságban tartotta, s hátrányosan befolyásolhatta a felperes életét. Kifejtette, hogy a felperes a depressziós állapotára vonatkozó előadása erre vonatkozó igazságügyi szakértői vélemény hiányában nem bizonyított, annak igazolására a laikus tanúvallomások nem alkalmasak. Rámutatott, hogy a törvényszék a nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározásakor nem a perbeli időszakban hatályos 1959. évi IV. törvény (Ptk.), hanem a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) sérelemdíjra vonatkozó rendelkezései szerint mérlegelt, ez az eljárás azonban nem elfogadható. Álláspontja szerint a felperes javára megítélt munkadíj összege a perértékhez képest rendkívül eltúlzott.

Fellebbezését utóbb azzal egészítette ki, hogy az ítélet rendelkező részében megállapított késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja nyilvánvalóan téves, mert az alperesi mulasztásra nem 2010. augusztus 10-én, hanem 2011. augusztus 10-én került sor.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta valamennyi, az elsőfokú eljárás során tett előadását azt illetően, hogy az alperes mulasztása személyiségi jogsértést valósított meg. E körben hivatkozott a BH. 2012/90. és a BH. 3013/98. számú eseti döntésekre. Rámutatott, hogy az alperes a jelen ügyben is - csakúgy, mint a kereset

alapjául szolgáló eljárásban - hanyagul járt el, s az ezzel összefüggésben szükséges pervitel indokolja az elsőfokú bíróság által is megállapított perköltséget. A perköltség jelentős mérséklésére irányuló alperesi fellebbezés azért is alaptalan, mert a perköltséggel kapcsolatos valamennyi számlát, bizonylatot a felperes csatolta, azokra az alperes észrevételt nem tett. Sem az elszámolt munkaidő, sem az óradíj nem eltúlzott. A perköltség mérséklésével kapcsolatos kérelem részletes indokát az alperes nem terjesztette elő, s nem jelölte meg azt sem, álláspontja szerint milyen mértékű lenne az általa kért „jelentős” mérséklés.

A felperes hangsúlyozta, hogy a Ptk. 75. §, 76. § és az újabb eseti döntések szerint a kereseti kérelem jogalapja fennáll, a fellebbezésben hivatkozott BH. 2000/440. számú eseti döntés meghaladóttá vált. Az elsőfokú eljárás során a nem vagyoni kárpótlás megfizetésére irányuló kereseti kérelem jogalapját az alperes előbb elismerte (23. sorszám alatti irat) majd utóbb ugyan vitatta (24. sorszám alatti irat), de ez utóbbi nyilatkozatának indokát nem adta. Álláspontja szerint az alperes eredményesen nem védekezhet azzal, hogy a felperes kollegái által indított perek milyen eredménnyel zárultak (BH. 2009/356.). Hangsúlyozta, hogy az alperesi késelem nem tekinthető kimentettnak. Az összegszerűség a nem vagyoni kárpótlás körén belül bizonyított. Az alperes hatályon kívül helyezés iránti kérelme nem teljesíthető, mert annak indokát a fellebbezés egyáltalán nem tartalmazza (BH. 2014/369.).

A felperes a másodfokú eljárásban csatolta a fellebbezés folytán felmerült perköltségei igazolására szolgáló iratokat. Azt nem vitatta, hogy a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontja az alperesi fellebbezésben előadottak szerint helyesen 2011. augusztus 10., ezt meghaladóan ellenkérelmét változatlan tartalommal fenntartotta.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos:

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntéshez szükséges releváns tényállást feltárta, abból azonban helytelen jogi következtetést vont le.

Az alperes az elsőfokú eljárás során ugyan tett olyan nyilatkozatot, mely szerint a kereseti kérelem jogalapját elismeri (23. sorszám alatti alperesi irat), utóbb azonban az elsőfokú eljárás során előterjesztett ellenkérelmét akként tartotta fenn (24. sorszám alatti irat), hogy a személyiségi jogsértés tényét, a kereseti kérelem jogalapját is vitatta.

A fellebbezésben s a fellebbezési ellenkérelemben írtakra tekintettel azt illetően, hogy az alperesnek az a mulasztása, amely a felperesnek a jogorvoslati jogtól való megfosztását eredményezte, személyiségi jogsértésként értékelhető-e, az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá:

Az emberi jogok, az alkotmányos alapjogok és a személyhez fűződő (az új Ptk. 2013. évi V. törvény terminológiája szerint személyiségi) jogok fogalma egymással nem azonosítható, bár kétségtelenül számos esetben egymáshoz képest átfedést mutató jogi kategóriák. A „nemzetközi egyezményekben szabályozott emberi jogok egy jó része eleve nem lehet személyiségi jog, mert tárgyukat tekintve nem a háborítatlan mozgástér külső határainak biztosításáról szólnak, tehát semmilyen kapcsolatban nem állnak a magánjoggal. ... Az emberi jogok címzettjei valójában a különböző egyezményekben részes államok, akik a nemzetközi szerződésekhez történő csatlakozásukkal arra vállalnak kötelezettséget, hogy saját belső jogrendjükben, főként alkotmányukban, illetőleg általános törvényeikben a deklarált emberi jogokat valamilyen formában biztosítani fogják polgáraiknak. ... Az emberi jogok és a polgári jogi személyiségvédelem között kétségtelenül fennáll bizonyos tartalmú rokonság, de létüket egymásból magyarázni, vagy levezetni nem lehet.” (Lenkovics Barnabás, Székely László: Magyar polgári jog a személyi jog vázlata, Eötvös József Könyvkiadó, Budapest 2008. 100-101. oldal).

A személyhez fűződő jogok az embert, mint autonóm önálló személyiséget megillető olyan abszolút szerkezetű jogosultságok, amelyek megsértésétől mindenki tartózkodni köteles. A magyar jogban a személyiségi jog védelme az ember lététől elválaszthatatlanul (úgynevezett monista felfogás) az emberi lét értékminőségének védelmét jelenti. Az 1959. évi IV. törvény személyhez fűződő jogok anyajogaként az emberi méltósághoz való jogot tekintette, s ebből származtatta a Ptk-ban nevesített, illetőleg nem nevesített személyiségi jogokat. A kereseti kérelemben is hivatkozott, az 1949. évi XX. törvény 54. § /1/ bekezdésében deklarált, az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva az ember alany marad, s nem válhat eszközzé, vagy tárggyá (64/1991. (XII.17.) AB határozat, Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.21.227/2004/4.). A személyiségi jogok (objektív) védelme „hasonló ahhoz, amelyet a törvény a tulajdonosnak vagy más abszolút jog jogosultjának biztosít jogellenes, bárha nem is vétkes beavatkozások ellen; ezért a személyiségi jogokat ebből a szempontból szintén az abszolút jogok közé sorozhatjuk.” (Dr. Szladits Károly: A magyar magánjog vázlata, Budapest 1937. Grill Károly Könyvkiadó Vállalata 379. oldal).

Az ekként meghatározott abszolút szerkezetű személyiségi jogokkal szemben a jogorvoslathoz való jog - hasonlóképpen a tisztességes eljáráshoz való

joghoz - nem általános jelleggel, mindenkre kiterjedően érvényesül, hanem csak az adott eljárás keretein belül értelmezhető. Következtes a bírói gyakorlat abban, hogy az eljárási szabálysértések háttérében nem a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvei állnak (EBH 2007. 1598, BH. 2008. 12., Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.106/2009/4., Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.062/2005/5., 17.Pf.20.484/2013/6., Győri Ítéltábla Pf.V.20.010/2013/6., Pf.V.20.330/2013/8.), ekként azok személyiségi jogsértést nem valósítanak meg. A személyhez fűződő jogok, függetlenül attól, hogy az adott jog megsértését a Ptk. nevesíti-e, a sérthetetlen emberi méltóságból erednek, a személyiség értékminőségéhez kapcsolódnak (Fővárosi Ítéltábla Pf.IX.20.619/2013/3.). A jogorvoslati joghoz való jog pedig nem értelmezhető a személyiség értékminőségének részeként.

A fentiekben kifejtettekkel egyezően az új Ptk. (2013. évi V. törvény) sem azonosítja az alkotmányos alapjogokat a személyiségi jogokkal, mert „a személyiségi jogoknak alkotmányos alapjogokra való kiterjesztése a személyiség fogalmát megfoghatatlanná, a személyiségi jogvédelmet pedig roppant nagyságú gyűjtőmedencévé tenné (az új Ptk. magyarázata I/6., Polgári jog bevezető- és záró rendelkezések. Az ember, mint jogalany, Öröklésjog, HVG Orac Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest 2013. 145. oldal), vagyis a „a polgári jogi személyiségvédelem köre nem azonos az alapjogok katalógusával” (a Polgári törvénykönyv magyarázatokkal szerkesztő Vékás Lajos CompLex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft. Budapest 2013. 56. oldal).

Az alperes által a fellebbezésben hivatkozott BH. 2000. 440. számú eseti döntés az ítéltábla álláspontja szerint változatlanul irányadó. A felperes által megjelölt BH. 2012/90. és BH. 2013/89. számú eseti döntések a jogorvoslati jogtól való megfosztást azért tekintik személyiségi jogsérelemnek, mert azzal a felet immateriális hátrány érte. A személyiségi jogsértés azonban nem azonosítható a sérelmezett magatartás következményeivel. Nem minden immateriális hátrányt okozó magatartás valósít meg személyiségi jogsértést. Az immateriális hátrány nem a személyiségi jogsértés fogalmi eleme: személyiségi jogsértés megvalósulhat immateriális hátrány okozása nélkül is (ebben az esetben a sérelmet szenvedett személy nem lesz jogosult nem vagyoni kárpótlásra), immateriális hátrány pedig nem csak személyiségi jogsértéshez kapcsolódhat. Ellenkező jogértelmezés odavezetne, hogy bármely szerződésszegő magatartás, amely akár bizonyítottan is bosszúságot, feszültséget okoz, akár többlétevényállás hiányában is a sérelmet szenvedett fél számára személyiségi jogsértésként lenne értékelhető.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatta, s a kereseti kérelmet teljes körűen elutasította.

Az első- és másodfokú eljárásban vesztes felperes a Pp. 239. § és 78. § /1/ bekezdése alapján köteles az alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségeinek a megfizetésére.

Az alperes által csatolt ügyvédi tényvázlat és megbízási szerződés (Pf.I.20.145/2014/4/A/2.) alapján megállapítható ügyvédi munkadíj - az elsőfokú eljárásra számítottan egy tárgyaláson való részvételre és a határozathirdetésre számítottan 150.000+Áfa, a másodfokú eljárásban 100.000 + Áfa valamint az alperes pernyertességére tekintettel további 100.000 + Áfa - a per tárgyához és az ügy bonyolultságához képest eltúlzott. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy az alperes maga is mérsékelni kérte fellebbezésében a felperes számára megítélt munkadíjat, márpedig az alperesi díjszámítás és a felperesi jogi képviselő tárgyalásokon való megjelenésére figyelemmel még alatta is marad az alperes által igényelt perköltségnek. Emellett az ítélőtábla figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú eljárás során a 2014. április 15-én érkeztetett 24. sorszám alatti beadvány benyújtásáig az alperesi ügyvédi iroda a saját képviseletében járt el (PK.152.).

Mindezen körülményekre tekintettel az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti ügyvédi munkadíjat a 2.§ (2) bekezdése alapján mérsékelte, és azt az elsőfokú eljárásra Áfa-val együtt 100.000 Ft-ban, a másodfokú eljárásra 80.000 Ft-ban állapította meg.

A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles a feljegyzett első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

Győr, 2015. évi február hó 5. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó